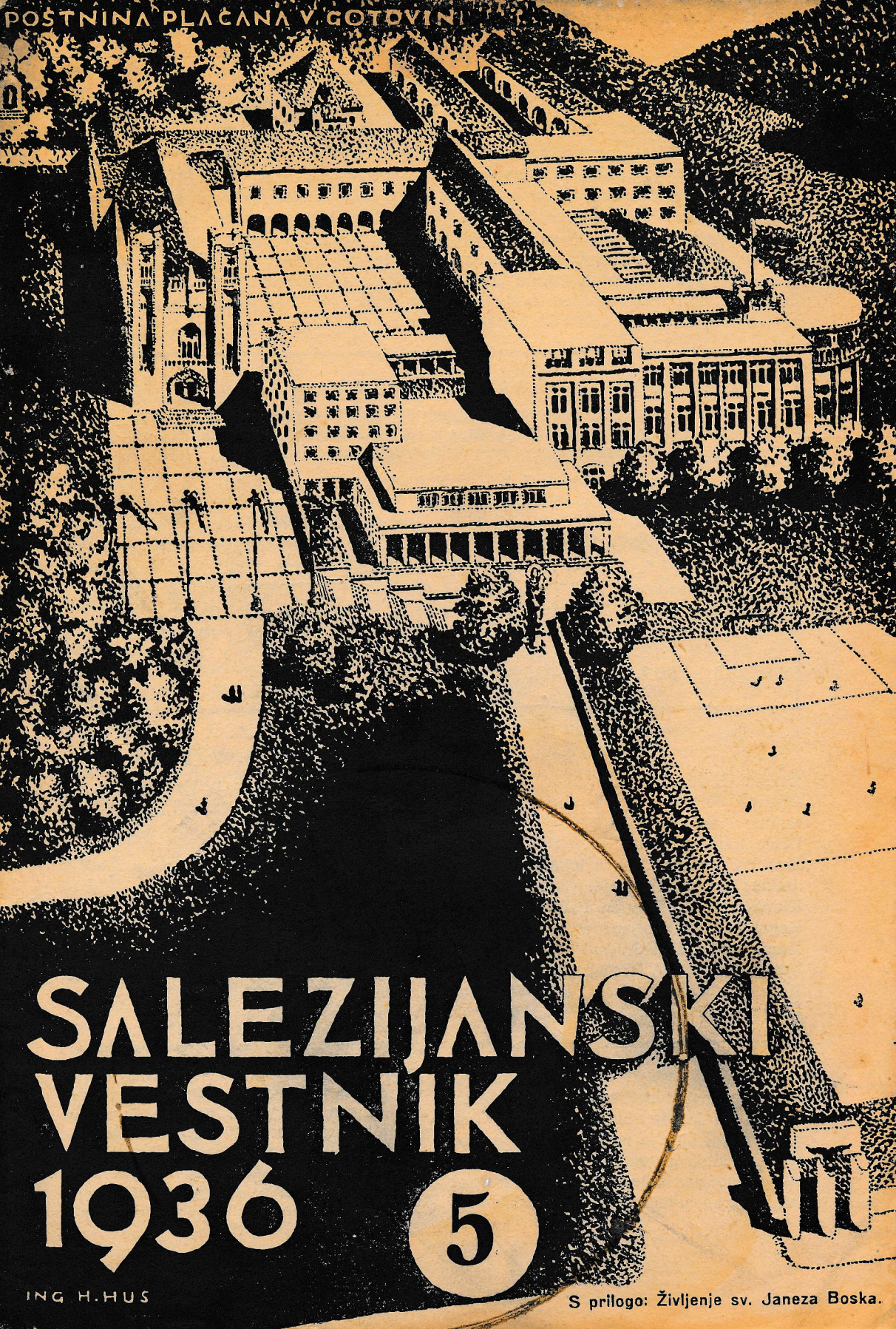


POSTNINA PLAČANA V GOTOVINI



SALEZIJANSKI VESTNIK 1936 5

ING. H. HUS

S prilogo: Življenje sv. Janeza Boska.

Vodstvo sotrudstva opozarja na sledeče:

1. Vse dopise in pošiljke naslavlajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik, Ljubljana“. Večkrat nastanejo pomote in zamude radi nepopolnega naslova.
2. Ko pošljete kak znesek, nikdar ne pozabite na zadnji strani položnice ali nakaznice zapisati namen pošiljke, da moremo brez zamude in iskanja takoj pravilno vknjižiti.
3. Za pošiljke denarja se poslužujte naših položnic: št. č. rač. 12.945 z naslovom „Salezijansko sotrudstvo, Vodstvo, Rakovnik, p. Ljubljana.“ Ako nimate pri rokah take položnice, lahko dobite na vsaki pošti navadno položnico (za 25 par), na katero zapišete številko našega čekovnega računa 12.945 in naš naslov. Lahko pošljete tudi po položnici št. 16.498 z naslovom: „Knjižice“, uprava, Rakovnik, p. Ljubljana. Po eni in isti položnici lahko pošljete za več namenov hkrati, samo da zabeležite na zadnji strani namen pošiljke. S tem prihranite stroške sebi in nam.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V oktobru: 1. 6, 6 — 2. 7, 7 — 3. 8, 8 — 4. 9, 9 — 5. 1, 10 — 6. 2, 11 — 7. 3, 12 — 8. 4, 13 — 9. 5, 14 — 10. 6, 15 — 11. 7, 16 — 12. 8, 17 — 13. 9, 18 — 14. 1, 19 — 15. 2, 20 — 16. 3, 21 — 17. 4, 22 — 18. 5, 23 — 19. 6, 24 — 20. 7, 25 — 21. 8, 26 — 22. 9, 27 — 23. 1, 28 — 24. 2, 29 — 25. 3, 30 — 26. 4, 31 — 27. 5, 1 — 28. 6, 2 — 29. 7, 3 — 30. 8, 4 — 31. 9, 5

V novembru: 1. 7, 7 — 2. 8, 8 — 3. 9, 9 — 4. 1, 10 — 5. 2, 11 — 6. 3, 12 — 7. 4, 13 — 8. 5, 14 — 9. 6, 15 — 10. 7, 16 — 11. 8, 17 — 12. 9, 18 — 13. 1, 19 — 14. 2, 20 — 15. 3, 21 — 16. 4, 22 — 17. 5, 23 — 18. 6, 24 — 19. 7, 25 — 20. 8, 26 — 21. 9, 27 — 22. 1, 28 — 23. 2, 29 — 24. 3, 30 — 25. 4, 1 — 26. 5, 2 — 27. 6, 3 — 28. 7, 4 — 29. 8, 5 — 30. 9, 6 — 31. 1, 7

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Adamič Neža, Ponikve
Aljančič Jerica, Križe na Gorenjskem
Bohinc Ivan, Medvode
Drovc Marija, Špitalič
Hribar Frančiška, Velika loka
Jerina Matija in Jožefa, Goričica
Klavžar Vid, Št. Vid pri Planini
Kogej Minka, Ljubljana
Kranjc Frančiška, Št. Vid pri Planini
Kranjc Ivana, Sv. Tomaž pri Ormožu
Krajnc Ivan, Borovnica
Lepšina Ana, Brežice

Lorbek Franc, kanonik, Bribir
Lovšin Franca, Goriča vas pri Ribnici
Majer Antonija, Laporje
Mazej Antonija, Mozirje
Medved Janez, Polšnik pri Litiji
P. L. Napotnik, Svečina
Pahor Marija, Štanga pri Litiji
Praprotnik Marija, Slov. Javornik
Svegelj Franc, Sv. Jurij ob Ščavnici
Tomšič Mar. in Fr., Zavratac pri Sevnici
Valenčak Nežka, LJubljana
Vrenko Pepca, Celje

Potočar Anton *Mali vrh, Mirna peč.*
Bil je blag in vnet sotrudnik, goreč za čast božjo in Marijino slavo. Njeno čast je razširjal, kjer je mogel. Širil je Salezijanski vestnik in tako dal spoznavati Marijo Pomočnico in don Boska. Nad trideset let je bil sotrudnik. Marija Pomočnica mu

je trosila nešteto milosti in dobrot skozi vse njegovo življenje, zato ji je bil vedno hvaležen ter se ji je pogosto javno v Vestniku zahvaljeval. Pomagala mu je tem rajši, ker je bil vnet sotrudnik njenega dela — don Boskovih ustanov.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka)

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SALEZIJANSKO SOTRUDSTVO

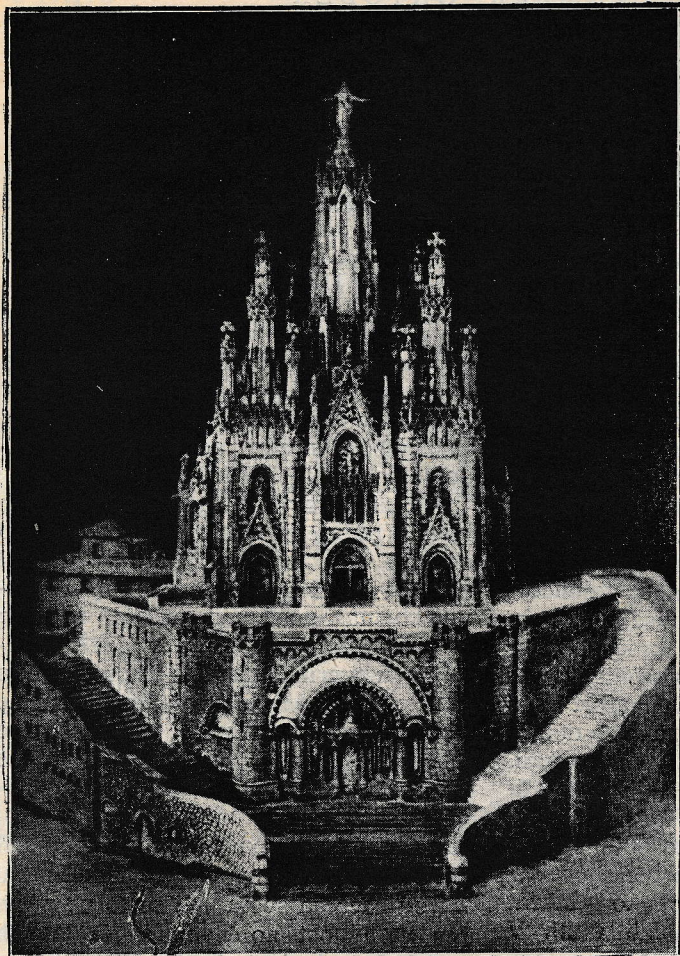
Krvava zgodovina

V letopisih salezijanske družbe bo menda najbolj krvavo zapisana zgodovina izza španske revolucije, ko je komunistična drhal uničila vse dolgotrajno delo salezijancev na Španskem. „Slovenec“ od 7. avgusta piše tole: Duhovniki pobiti, gojenci razgnani. Rdeča milica je zasedla v Barceloni veliko hišo salezijanskega reda imenovano „Sarriá“, ki je imela 500 gojencev, študentov in vajencev. Vsa notranja oprema in delavnice so uničene. Duhovnika Sergija Cida so ubili. Drugo salezijansko hišo v „Rokkafort“, v kateri je bilo zavetišče za 700 delavskih otrok, so s cerkvijo vred požgali. Salezijanske kolegije v Alkoyu, Alkantate, Gerona, Mataro, Valenca in Villena so konfiscirali in zasedli, cerkve pa porušili. V Valenci so rdeči vse duhovnike salezijance zaprli, od takrat pa od njih ni več nobenih vesti. V Madridu je množica oplenila vse salezijanske zavode, štiri kolegije za moško, dve zavetišči za žensko mladež. Kaj se je zgodilo z duhovniki, se ne ve. Ista usoda je zadela salezijanske zavode v Barakaldo, Bilbao, Koruni, Santanderju in Vigu, ki so istotako bili namenjeni vzgoji revnih slojev. V andaluški provinci so porušili salezijanske domove v Alkala, Guadairu, Malagi, Moronu in Rondi. V tem zadnjem mestu je rdeča milica ubila direktorja kolegija duhovnika Antona Torrero in Henrika Kanuta, v Moronu pa direktorja Jožefa Fernandez in njegovega pomočnika Jožefa Blanco.“

V uvodnem članku zadnje številke Vestnika (4) smo pisali, kako nas sv. oče kliče, da se zdramimo in spozna-

mo nevarnost, ki nam preti od rdečega komunizma, ki itak ni nič drugega kot satansko delo. Pokazali smo ga v njegovi pravi luči. Danes pa moramo, žal, beležiti strašne dogodke, ki so sadovi te nove „kulture“.

Ali ni naravnost zasmehovanje njih lastnih načel, češ, da morajo delavstvo osrečiti, zato mora priti drug družabni red, ki ga ni mogoče drugače uveljaviti kot nasilno, kot da morajo vse, kar je krščanska civilizacija v dveh tisočletjih ustvarila, podreti in začeti na novo. Na kakšni podlagi, tega sami ne vedo. Samo eno jim je gotovo, da je treba vse razrušiti, vse požgati in šele na tem pogorišču sveta se bo gradilo... kakor se gradi v Rusiji že skoraj dvajset let, pa je še vedno pekel in delavec strašen suženj, kakršen ni bil od začetka sveta. Ali se to ne pravi res naravnost norčevati se iz lastnih načel, češ, da je treba osrečiti delavca in ga osvoboditi, medtem pa podirajo in požigajo prav tista zavetišča, kjer so imeli varno zavetje njih lastni otroci? Salezijanska zavetišča so ustanovljena nalašč za tako revno delavsko mladino, kjer jo salezijanci vzgajajo brezplačno; sami hodijo od hiše do hiše pobirat milih darov, da oblečejo njih otroke in mnogokrat tudi, da jih nasitijo! Prvi in zadnji namen takih salezijanskih zavetišč je, reševati in zavzemati se za mladino revnejših slojev. Hčere Marije Pomočnice imajo prav isti namen za žensko mladino. Ali ni potem strašna ironija, da prav isti delavci, za katerih blagor se salezijanci vse žrtvujejo, gredo in jim



Taka je bila veličastna bazilika presv. Srca Jezus. na griču Tibi dabo v Barceloni, ki je danes le še kup ruševin.

požgo domove, ki so jih zgradili ne zase, ampak zanje in njih otroke? V njih so jim varovali njih deco, da so sami mogli za delom in zaslužkom! Ali ni to strašna nehvaležnost in vnebovpijoča krivica, da pobijajo prav tiste, ki so samo za njih otroke živeli in skrbeli? To niti več zverinsko ni! To je hujše, kar se povedati ne da!

Kako si moremo misliti drugače, kot da je sam satan obsedel te ljudi, da gredo in koljejo kot klavno živino salezijanske sestre, ki so skrbele za njih lastne hčere, da jih ohranijo pred skvarjenim svetom, da bodo kdaj star-

šem v veselje, narodu pa poštene matere, ko vendar narod v glavnem na njih sloni?

Ali je tako zverinsko klanje res delavstvu in narodu v blagor?

Japonska vlada, ki je poganska, izdaja odloke, da je treba vero spoštovati, ker je najmogočnejši činitelj v vzgoji značajev, komunizem pa hoče za vsako ceno izbrisati vsako sled za njo. Ali torej ne mara značajev? Kako bo sam obstal brez značajnih ljudi? Kako se more zboljšati položaj delavstva, ako pa značajnih ljudi ne bo? Kako more človeštvo biti srečno brez Boga? Doslej še na svetu nikjer ni bilo in ne bo, zato pa taka neugnana težnja po Bogu pri vseh narodih; našel boš mesta brez obrambe, narode brez vere pa ne! Zakaj se torej zagajajo najprej proti cerkvam, kjer se ča-

sti Bog, odkoder se razliva blagoslov na vse? Ali se ne glasi v njih prav to, kar baje komunisti hočejo namreč pravica! Kdo bolj poudarja pravičnost in usmiljenje do ubogih kot Jezus Kristus in za njim njegova Cerkev. Pa vendar mora izginiti s površja zemlje najprej ta. Zakaj jo hočejo zatreti, če jim gre za pravico? Ali pa ne gre za pravico, ampak samo za boj proti Bogu, ki ga je satan začel s svojim uporom, s prvo revolucijo že v nebesih in jo neti vse doslej, kjer koli more. Zadnje čase so se peklenske sile sprostile in našle zaveznika v boljše-

viškem komunizmu, da so udarili proti Bogu in vsemu, kar je njegovega, kar njemu služi.

Ali bi morda radi mir? Tudi mi bi ga želeli, pa ne oboroženega. Koliko so si papeži prizadejali za mir, za blagostanje narodov! Na griču v Barceloni „Tibi dabo“ se je zidala veličastna cerkev na čast presvetemu Srcu Jezusovemu. Bila je spomenik miru, kajti zidati so jo začeli med vojsko, ko je divjalo sovraštvo med narodi, da bi božje Srce vrnilo mir. Iz samih malih darov revnih slojev se je polagoma dvigala. Ta veličastna stavba je v petek zjutraj 7. avgusta zgorela. Velikanskemu kipu Srca Jezusovega, ki naj bi bil z griča kraljeval nad Barcelono, so odbili glavo in se rogali, češ, Kristusa smo obglavili.

Komunizem je torej poln samih pro-

tislovij, pa njega to malo briga, da se le razbije, razdere, uniči, poruši, požge, kar je kakor koli imelo sled božjega na sebi.

Ko mi katoličani premišljujemo tragedijo španskega naroda in strašno usodo, ki ga je zadela, ali se ne bomo zdramili ob odsvitu požarov, ki s svojimi zublji segajo že tudi preko meja Španije in bi radi zanetili in upepelili ves svet?

Strašna nesreča, ki je zadela naše sobrate v Španiji, bo vzbudila v srcih vseh nas, kar nas spada k salezijanski družini, globoko sočutje in bolj kot kdaj mora hiteti molitev k Bogu, da čim prej preneha strašna morija in uničevanje.

Ne smemo spati, da sovražnik ne pride in nam vsega našega dela ne uniči z nami vred!

Velik služabnik božji

V knjigi „Kraljev“ beremo, da je Elizej prosil svojega učenika in duhovnega očeta Elijo, naj mu zapusti svojega duha, preden se odpelje z ognjenim vozom od njega. Elija mu je odvrnil: „Ako boš videl veliko moč božjo, s katero me bo dvignila od zemlje, vedi, da so tvoje prošnje uslišane.“

Kdor bo pazno prebiral življenjepisa don Boskovega prvega naslednika Mihaela Rua, bo opazil, kako podobna sta si bila ta svetnika, učitelj in učenec, oče in sin. Rua se je odlikoval zlasti po duhu ponižnosti, prijaznem občevarstvu, z ljubeznijo, skrbno za vse, preudarnostjo in gorečnostjo. Do presvetega Rešnjega Telesa je gojil iskreno ljubezen, tako, da se je med sveto mašo večkrat od ljubezni solzil, pred tabernakljem pa je prebil premnogokrat cele ure. - Njegova iskrena ljubezen do Marije je bila splošno znana; neprestano jo je poveličeval. Priporočal je svojim sinovom, da morajo braniti svetega očeta in da morajo biti dovzetni ne samo za njegova naročila, ampak celo za

njegove želje. Misijone je na vso moč podpiral in pošiljal salezijance na vse strani sveta. Natančno je spolnjeval pravila salezijanske družbe tako, da si ni dovolil nikdar nobene izjeme, niti v boleznih ne. Zatajeval se je neprestano, da si nikdar ni dal miru. Vselej, podnevi in ponoči, si ga našel sklonjenega nad pisalno mizo. Za evangeljsko uboštvo je bil tako vnet, da se je zdelo, kakor da ga je posebno vzljubil. Nikdar ga nisi videl v novem talarju. Vedno je imel starega, obnošenega, čeprav snažnega. Za vse kreposti ga je Bog bogato nagradil, da se je pod njegovim vodstvom salezijanska družba mogočno razširila po svetu.

Kljub temu, da je bil verna slika svojega očeta don Boska v krepostih, je bil pa tudi z druge strani čisto samosvoj in samonikel, kakršnih je malo.

Imamo dva mogočna svetilnika: našega ustanovnika don Boska in njegovega naslednika služabnika božjega Mihaela Rua, ki njih svetla luč žarko sveti vsem in bo svetila do konca dni.

Prizor iz don Boskovega vzgojnega dela

Prav pred kratkim je pripovedoval neki pater Kartiè, kar je zvedel od enega prvih don Boskovih gojencev Enria, ki je

bil 25 let pri don Bosku ter mu sobo pospravljaj.

„Onega večera“, pripoveduje Enria,

„Smo z nekaj tovariši preplezali ne zid, ki ga ni bilo, ampak plot ter šli gasit žejo v sosednjo točilnico, ki je bila vse prej kot katoliška. Nekdo nas je moral opaziti, kajti don Bosko je takoj zvedel za našo polomijo, vsaj sodil sem tako, kajti po večernih molitvah sem se mu približal, kakor vsak večer, ter mu hotel poljubiti roko, pa me je don Bosko očitno hote prezrl in mi celo odmaknil roko. Drugo

je gotovo storil hote. Prav tó pa mé je tako mučilo in mi zagrenilo ves dan, da je bilo neznosno. In kako dolgo bo to trajalo? Istega večera se mu po molitvah spet približam, ko smo jih pod hodnikom odmolili, kakor po navadi, ter mu skusim poljubiti roko in se mu postavim prav nasproti, pa naj me tudi pokara, saj bi mi bilo vse laže in ljubše, kakor pa ta skrivnostni in trdovratni molk. Toda don



Ciril Metodov dan na Rakovniku: *Gospod škof prihaja v zavod.*

jutro sem oprezoval, kje bom najprej ujel don Boska, da mu grem nasproti. Srečala sva se koj zjutraj. Prijazno sem se mu nasmehnil, kar sem mogel. Don Bosko pa se še zmenil ni za moj nasmeh in je resno in mrzlo šel mimo mene. Tega nikakor nisem mogel pripisati temu, da bi bil don Bosko tako razmišljen in bi me ne opazil, ko sem se mu vendar naravnost nastavlil. Saj je vselej tako prijazno odzdravil vsakemu in ga celo ogovoril. To pot nič. To

Bosko je bil neizprosno. Kakor, da me ni videl. Strašno me je prijelo krog srca, da bi bil na glas zajokal. Toda don Bosko mi je videl v globino duše in je vedel, kaj se je dogajalo v njej. Uvidel je, da sem spoznal svoj pogrešek, zato me je naslednjega dne, ko sva se srečala, pomenljivo pa ljubeznivo pogledal ter se mi nalahno nasmehnil. Vse sem razumel. Don Bosko pa tudi. Čez plot pa nisem več skakal..."

Don Boskova politika

Malo čudno se to bere in sliši, tem bolj, ker je znano, da se don Bosko nikoli ni maral vtikati v politiko. Njegova politika je bila oče naš, tako je sam pravil. Kako torej pride don Boskov vzgojni način v politiko?

Maršal Liotej je bil guverner v Maroku, ki ga je francoska vlada zasedla.

Minister za mornarico Petri se je spraševal, kako neki si je maršal Liotej mogel v kratkih desetih letih pridobiti v Maroku vse Arabce in Berberje, da so bili francoski vladi voljno vdani in poslušni. Odgovor je kaj kratek: *Zato, ker je ljubil svoje podložnike.* V tem je vsa skrivnost. Pol stoletja je bilo treba, da so Francozi

zasedli alžirsko pokrajino, maršalu Lioteju pa je kar samo šlo vse spod rok brez naporov in brez vsakih uporov. Sam razodeva skrivnost, ki je nad vse preprosta. DrugEGA ni bilo treba kot malo srca za te ljudi. „Spoznali so, da jih imamo radi, da skrbimo zanje. Nikdar nobenega strogega pritiska, nikoli nobene ostrine napram njim. Brez velikih načrtov in sanjarjenja, dano priliko porabiti in jo do cela izrabiti, v tem je skrivnost uspeha. Vsak, še tako energičen nastop pa mora

biti prežet z ljubeznivostjo in ljubeznijo.“

Tako je ravnal Maršal Liotej.

Ali ni to prav don Boskov način delovanja? S čim pa je on osvajal srca mladine? Brez dvoma s svojo mogočno osebnostjo, toda glavno vlogo je imelo srce. Tudi don Bosko ni delal velikih načrtov, ampak je vsako ugodno priliko porabil, da je koval železo, ko je bilo vroče. Zato je toliko dosegel. — Don Boskov vzgojni način se je torej tudi v politiki obnesel.

Iz naših misijonov

Ekvador

Makas sprejme svojega nadpastirja

Monsinjur Komin je obiskal svoje drage ovčice, ki so ga že tako dolgo želele videti. Leto dni ga že ni bilo v one kraje; prišel bi bil že prej, da ga ni oviralo močno deževje in močvirje. Ko je deževje ponehalo in je voda odtekla, se je nemudoma odpravil na pot. Prebivalci Makasa so ga sprejeli kot svojega preljubega očeta, saj so si že dolgo dobri znanci. Okrasili so „mesto“, sprejela ga je godba krožkarjev in otroci strokovne šole so mu priredili skromno akademijo.

Tudi Hivarji so prišli iz gozdov, ko so zvedeli za škofov prihod. Onstran reke Upano cvete lep misijon med Hivarji. Ti so ga prisrčno prosili, naj jih obišče. Rad jim je ustregel, čeprav je bila pot do njih jako naporna. Prispeli so do reke Upano, ki je valila mogočne valove nizdol. Na bregu ga je čakal čoln, s katerim so ga prepeljali na ono stran stranskega roka-va reke. Potem spet dolgo peš, nakar so prišli do reke, čez katero ni mogoče drugače kot na hrbtu močnega moža, ki pogumno brede vodo, da mu sega včasih do prsi in čez. Našega škofa je naložil in majala sta se čez reko. Škof je bil dobre volje in se je smehljaj ob taki ježi, čeprav je tak prehod jako nevaren. Koliko nevarnosti je že prebil, zato je vajen in ga ne ustraši kar si bodi. Na drugem bregu je škofa pričakovalo kakih 150 Hivarjev, ki so mu vzklikali dobrodošlico. V njih spremstvu je šel v zasilno, pa prostorno kapelo, kjer je imel tamošnji misijonar na nje nagovor, potem je bil krščanski nauk in nato jim je škof razdelil kot nagrado razne malenkosti, kakor zaponke,

šivanke, ogledalca, česar so bili Hivarji silno veseli. Ginljivo pa je bilo, ko je med tem obdarovanjem pokleknil ugleden Hivar pred škofa ter ga milo prosil, naj jim za stalno pusti misijonarja g. Rubija, ki prihaja k njim in se je že dodobra naučil njih težkega jezika. Za tem možem so drugi možje v zboru ponovili iskreno prošnjo in škof ni mogel drugače, kot da je obljubil čimprej izpolniti jim srčno željo.

Pot nazaj je bila tudi težavna, pa so vse rokave reke in reko samo srečno prepluli ali prebrodili. Po poti jih je ujela nevihta in vtil se je dež, kakor sploh tam dežuje, prav dobesedno, kakor bi lil iz škafa. Pa mora biti misijonar na vse pripravljen in nobenih težav se za Kristusa se sme ustrašiti. Še vesel je, da je mogel zanj kaj pretrpeti.

Makas, 15. marca 1936.

Misijonarjeve težave

Ena izmed najhujših težav pri misijonarjenju med Hivarji je pomanjkanje potov in vremenske nepravilike. Za potovanje skozi pragozdove je treba pravega junaštva od strani misijonarja ter božjega blagoslova in varstva iz nebes.

Pred par meseci se je pri padcu ponesrečil misijonar Manuel Torres, da mu je počila lobanja; drugi si je zlomil roko, in tako dalje. Koliko slučajev pa ostane neznanih! Nešteto žrtev mora prestat in premnogokrat huda pomanjkanja. Da misijonarji dospo do svojih ovčic, nimajo ne potov ne plovnih rek. Jahajo na muli. Deževje traja približno deset mesecev ter povzroči velika močvirja in nevarne ze-



Ciril Metodov dan na Rakovniku. Spremaj seže od leve na desno: škofov spremljevalec, g. ravnatelj Jagodic, slikar Milan Klemenčič, inspektor dr. Walland, škof dr. Gregor Rožman, ravnatelj dr. Volčič, kipar Tine Kos in Slovenčev urednik g. Ilija. Zadaj pa stojijo naši letošnji novomašniki s prof. g. Mezetom.

meljske plazove. Mnogokrat trmasta mula vrže raz sebe misijonarja v blato in lužo. Mnogokrat mora živinče tik ob globokih prepadih mimo skalnih sten, da človek od groze zamiži. Nič manj niso nevarni čisto preprosto zgrajeni mostovi. Prav za prav niso drugega kot ozke brvi nad deset metrov in več globokimi prepadi in koriti deročih voda. Tudi podnebje je silno različno. Zdaj se moraš povzpeti 4000 m visoko na gore, zdaj spet v dolino, kjer je neznosna sopara. Noči prebiješ na trdih tleh v revnih kočicah „tambos“ imenovanih, ki ne zadržijo ne dežja ne mraza. Pa to še vse ni nič v primeri s potovanjem skozi hivarije, vasi, kjer ni nobenih potov, nevarnosti pa vse polno. Na taka potovanja morajo stari in mladi misijonarji. Naravnost občudovanja vreden je misijonar Komin, apostolski vikar. Z neverjetno hladnokrvnostjo je že prehodil in prebrodil brezbroj težav. Pa gre in je neprestano na poti, da obiše svoje misijonarje in da jih navduši za delo nad neumrljivimi dušami. Marsikaj zanimivega pripoveduje iz svojih potovanj. Ko

je bil na poti proti Indanci, je bila pot vsa razdrta, skoro neprehodna. Trikrat je padel z mule. Prvič je mula zašla v močvirje, nepričakovano odskočila, pri tem pa vrgla jezdeca naravnost v blato. Komaj se je dobro pobral in zlezel v sedlo, se je živinčetu spodrsnilo in škof je muli čez glavo zagrmel na tla. Tretjič se je jermen krog mule, ki drži sedlo, odtrgal in spet je bil misijonar na tleh.

Misijon v Indanci je namenjen iskalcem zlata „mineros“ imenovanim. Ves dan stojijo ti reveži skoro do pasu v vodi, odkopavajo zemljo, sejejo in sejejo, da se jim morda končno posveti par zrn zlata. Iz vode pridejo vsi bledi in mrzlica jih trese. Misijonarji jih tolažijo, jih zbirajo v kapelici, kjer skupno molijo rožni venec. Med njimi deluje naš slovenski misijonar Bogumil Trampuš.

Iz Indance pelje pot v Limon, kjer je kakih osemdeset krščanskih družin. V bližini so naselbine Hivarjev. Pot do sem traja sedem ur pod neprestanim nalivom. Koliko mlakuž in močvirij je treba prebroditi! Izogniti se ni mogoče, treba je

naprej kakor po ravni poti. Po triurni ježi pridejo misijonarji v Kuenko. S prav malo izjemo gre pot večinoma čez močvirja. Na dnu leži nevidna vejevje, ki ga ne vidiš, ter se zapleteš vanje, da se komaj izmošaš. Reševati je treba mulo in sebe.

V Sapoti so naleteli na mnoge iskalce zlata, ki so morali radi naraslih rek prenehati z delom ter so se vračali k svojim družinam v Kordiljere. Vsi so z

gega kot leže ob ognjih, ki jih nikoli ne pogase. Ribe love tako, da vodo zastrupijo z nekim strupenim grmičjem, ki raste krog njih kolib. Zastrupljene ribe priplavajo na vrh, otroci pa jih z veselimi vzkliki polove in odneso domov, kjer jih spečejo in se z njimi goste.

Z lovom se Hivar že od mlada bavi. Orožje jim je lok „uoni“ — izdolbena palica jako tenkega drevesca. Uporabljajo pa tudi dolge, tanke strelice, ki jih včas



Ciril Metodov dan na Rakovniku: G. škof dr. Gregor Rožman blagoslavlja v spremstvu številne duhovščine in ljudstva novo tiskarno.

misijonarji opravili večerno pobožnost, potem pa so šli k počitku. Postelj seveda nobenih nimajo. Zavijejo se v svoje odeje in se vležejo na trda tla. Prav tako morajo storiti tudi misijonarji, ko so na potovanju.

Ko bi mogli podati vse dogodivščine misijonarjev na misijonskem potovanju, bi nastala debela knjiga, ki bi opisovala vsakovrstne nevarnosti, kakor jih opisuje sv. Pavel v drugem pismu Korinčanom. Le Mariji Pomočnici kristjanov se morajo salezijanci zahvaliti, da jih varuje; v vseh štiridesetih letih, kar hodijo po teh brezkončnih gozdovih, se še noben misijonar ni smrtno ponesrečil.

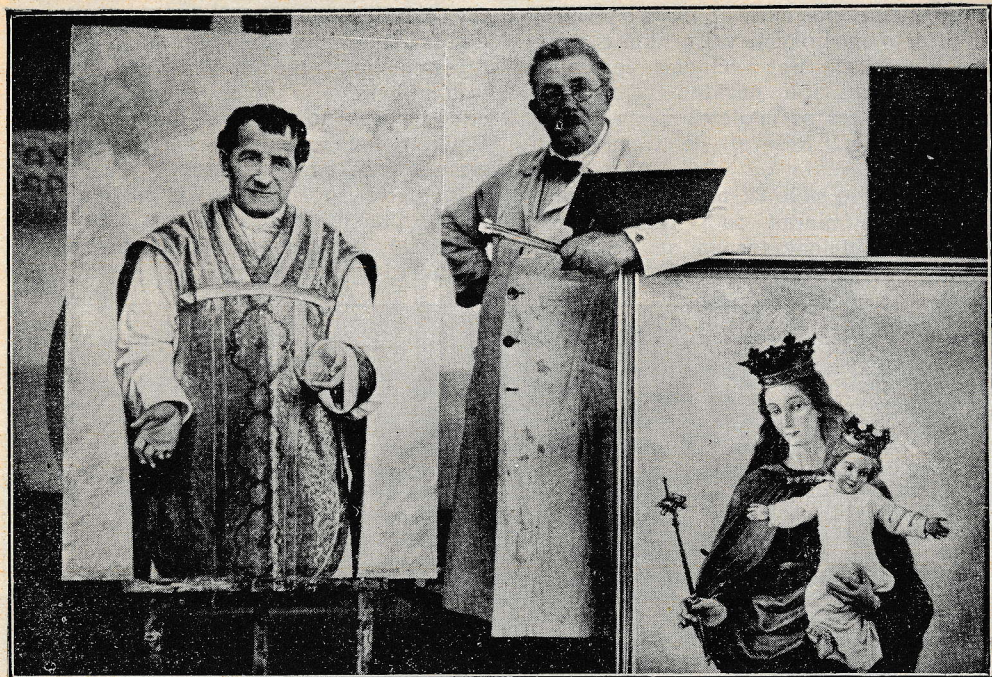
Zabave Hivarjev

Hivarjem, ki žive v Ekvadorju, je najljubša zabava ribolov. Ribe so jim namreč glavna hrana. Drugače pa ne delajo dru-

zastrupe. Jako spretno lovijo ptiče in redko kdaj zgreše cilj. Polagoma prihaja iz navade lok, katerega nadomeščajo s puško, ki jo pa uporabljajo tudi za medsebojno maščevanje. Danes ni več Hivarja brez puške. Pristradajo denar, toda puška mora biti. „Koliko stane puška v Kuenki?“ To je prvo vprašanje, ki ga zastavijo človeku prihajajočemu iz mesta.

Mladina je povsod enaka, šola ji nikdar ne diši. Tako tudi Hivarčkom ne. Uče se le zato, da bi jih beli ne goljufali. Mnogo prijetnejša jim je igra. In prav z igro misijonarji pridobivajo Hivarje.

V misijonu Makao je misijonar osnoval med Hivarji sportno društvo. V Mendezu je misijonar razlagal malim Hivarčkom katekizem s pomočjo slik. Na eni izmed slik drži nebeški Oče v roki svet. Mali Hivarček veselo vzklikne: „O, tudi v nebesih igrajo nogomet! Kako mora biti



Slikar g. Milan Klemenčič dokončuje podobo sv. Janeza Boska.

lepo! Kar pridni bodimo, da si nebesa zaslužimo, kjer bomo brcali žogo.“

Japonska

Hrepenenje duše po Bogu

Pri nas na Japonskem se zadnje čase čuti neko vedno močnejše teženje po notranjem, duhovnem življenju, po veri; pa naj si bo ta vera še tako izmaličena, na dnu vseh verskih pojavov, ki jih je vedno več, se le zaznava težnja po verstvu. Brezdanje so globine človeške duše. Kdo bi jih preiskal? Ponekod divja strašno sovraštvo proti vsemu, kar je verskega, kakor sedaj v Španiji, drugod pa, kakor v Angliji, tako tudi na Japonskem, se pojavlja nepremagljiva težnja po veri.

Na Japonskem se tudi v šolski zakonodaji kaže obrat na bolje. Kljub odlokom iz l. 1929., da se v šolah ne sme poučevati verouk in se ne smejo praznovati nikaki verski prazniki, se vidi, da se je od 29. leta mnenje ministrstva precej spremenilo. Na podlagi zadnjega odloka naj bo verska vzgoja v temle zmislu uravnana: „Pri pouku in vzgoji je treba paziti, da učitelji ne vzbujajo nikakih predsodkov proti verskemu čutu, ki ga otroci prineso

iz družine ali, tudi iz javnega življenja; vpoštevajo naj se verska nagnjenja otrok in z nobeno besedo naj se ne omalovažuje ali celo zaničuje, kar je otrokom tako pri srcu. Potruditi se je, da se uporabijo vse dobre vere (zares spodobne), iztrebiti pa je praznoverje, ki je škodljivo javnemu redu in npravnosti. Čeprav verski pouk v šolah ni dovoljen, vendar pa je zelo nujno gojiti v šolski vzgoji verski čut, da se le vzgojijo značaji...“ H koncu odlok še enkrat poudarja, da se ne smejo oddaljiti od navodila niti glede na vsebino, niti glede na vzgojni način.

Na vseh straneh se pojavljajo nove vere, kakor gobe po dežju, čeprav so velikokrat mnogim le prilika za gmotno izkoriščanje vernih ljudi. Nastopajo pa kot verski voditelji včasih čisto preprosti ljudje. Tako je l. 1930. nastopil navaden možakar, ki je prej vozil premog po ulicah. V dveh letih je imel že 6000 pristašev, zdaj pa jih je že na tisoče, posebno na severu; njegovi pristaši so osnovno-šolski otroci, zlasti pa ženska mladina srednjih šol. Molitve, petje, knjige, časopisi, zlasti pa mesečnik „Večni plamen“ vzdržujejo ogenj navdušenja za novo vero, ki je pa pravo praznoverje. Voditelji prepričujejo

svoje vernike, da bodo s posebnimi molitvicami ozdraveli od boleznih brez vsakih drugih zdravil. Z denarjem, ki doteka v skupni fond, vzdržujejo in podpirajo revnejše, po slovesnih obredih pa se zastavi pojedina na stroške verske občine. Že na vse zgodaj verniki te skupine („Hito mo miki“ = človekova pot) hite na skupna zbirališča; celo posebni avtobusi in tramvajski vozovi so pripravljene za nje. Cerkev jim je velika dvorana. Vsak izmed vernikov se vstopi pred mikrofonom sredi dvorane in tam glasno pred vsemi izrazi svoje potrebe. Verujejo pa v prenašanje bolezni na druge, ki se zanje žrtvujejo, potem slede brez konca obredi, ki baje varujejo človeka pred boleznijo. Milijoni in milijoni jenov se stekajo v skupno versko blagajno za časno blaginjo obče-

stva in posameznikov, ki si polnijo žepa.

Le žal, da so ljudje tako lahkoverni in sprejmejo vsak pojav nove vere ter toliko žrtvujejo za njih namene. Vse vere so sicer usmerjene le na tostranske dobrine, o drugem življenju ni govora. Prav zato pa je mnogim izkoriščevalcem kaj lahko priti do bogastva na račun lahkovernega ljudstva.

Tako je tudi med civiliziranim narodom, ki nima jasnih pojmov o namenu svojega življenja in ki jim še ne sveti nebeška luč razodete vere. Koliko polja za misijonarjenje je prav med japonskim narodom, ki je končno le dovteten za vero, čeprav je zaenkrat še preveč materialističen. Prav za nje je prositi z Zaharijo: „Da Gospód razsvetli te, ki sede v temi in smrtni senci...“

Pregled misijonov v Južni Ameriki

(Glej sliko v 4. številki.)

Misijonsko polje, obsegajoče milijon kvadratnih km, je razdeljeno v 38 cerkvenih okrožij; v njih deluje 1290 misijonarjev, ki so že ustanovili 934 šol, v kateri je 60.000 učencev; cerkva in cerkvice je 756, 94 sirotišnic, 25 bolnišnic, vse to pa je delo misijonarjev. Sadovi so lepi: 1.319.000 katoličanov je pridobljenih za evangelij. Stotisoč poganov pa še čaka na blagovest.

V posameznih državah v Južni Ameriki je takole:

Bolivija in Paragvaj

Med tema dvema državama leži Čako, ki je bil prav do zadnjega časa pozorišče krvavih bojev, toda po posredovanju sv. očeta so zdaj odnehali. Že od l. 1902. imajo misijonarji oblast nad Indijanci po vsem kraju. Delo pa je med temi ljudmi precej težavno.

Kolumbija

Od Karaibskega zaliva pa do Amazonke, ki jih delijo donebni vrhovi Andskih Kordiljerov, se razteza ogromna zemlja 750.000 qkm. 160.000 Indijancev je razpršenih po obrežju in notranjosti kraja, zato je polje delovanja med njimi kaj obširno. Skoro vsi kraji po obrežju so že civilizirani. Ni pa tako v notranjosti, kjer se narod šele budi iz stoletnega spanja. Katoliški misijonarji so se preko visokih gora prvi prerinili v osrčje dežele in so

tako uspešno delovali, da je danes tam 480.000 katoličanov in 300 šol.

Kolumbijska vlada je spoznala veliko civilizatorno silo katoliških misijonarjev, zato jim je dala neomejeno pravico nad spreobračanjem Indijancev.

Ekvador

Tudi v tem kraju je država izročila misijonarjem varstvo nad Indijanci. Kljub temu pa jih je še kakih 30.000, ki jih še ni obsvetila luč evangelija. Deluje tu 144 misijonarjev, imajo 30 šol, 45 cerkvic, kjer uče divje rodove moliti pravega Boga.

Peru

Kraj obsega okoli 600.000 kvadratnih km, na katerih živi 47.000 rdečkožnih poganov, 99 misijonarjev pa deluje nad njih spreobrnjenjem. Razen nadbrežnega pasu je vsa notranjost tega kraja še popolnoma v temi poganstva. Po visokih andskih grebenih se plazijo Kristusovi borci in si utirajo pot skozi neprehodne lesove in iščejo duš teh divjakov, ki še nič ne vedo o blagovesti. Misijonarji so tudi tukaj mogočna obramba indijanskih rodov, ki bi sicer kmalu izumrli. 20 šol s 1300 gojenci je mogočno sredstvo, ki pomaga cerkvi k poganom.

Čile in Argentina

V tem kraju je prebival žilavi rod Araukanov, ki 300 let ni pustil blizu belih

ljudi. Zadnji čas pa se je pod blagodejnim vplivom blagovesti na sosednje kraje tudi ta rod omehčal. Zlasti kapucini so tukaj zaslužni, ki že dolga leta delujejo. Zadnje čase so jim prišli na pomoč tudi salezijanci.

Bog daj, da bi kmalu bili vsi ti nešteti narodi Kristusovi!

Pisma misijonarjev

Oglasil se je iz Japonskega naš misijonar Antolin:

„To pot bolj malo. Dela je toliko, da bi človek klonil pod težo, pa se spomni na nepregledno množico duš, ki ne poznajo Kristusa, in to nas spet požene na delo in nam da novih moči. Naši misijoni na Japonskem lepo napredujejo, a delavec je premalo, trikrat, desetkrat premalo. Pomislite, da imamo krasen misijon v Mijakonojo, ki šteje nad 40.000 prebivalcev, od teh je katoličanov samo 30! V tem mestu imamo lep zavod in tri mladinske domove ali oratorije. Vse to delo pa vodi samo en brat laik, ki se s kolesom vozi ves dan od enega oratorija do drugega, nadzoruje povsod tako, da nima časa niti jesti. Zjutraj si kaj skuha, brž

poje, potem pa na delo ves dan do večera. Kosila zanj ni nič. Dvakrat na teden se pripelje z vlakom iz Miyazakija en duhovnik, da spoveduje in mašuje ter vzpodbudi mladega sobrata, naj le vztraja v težkem delu.

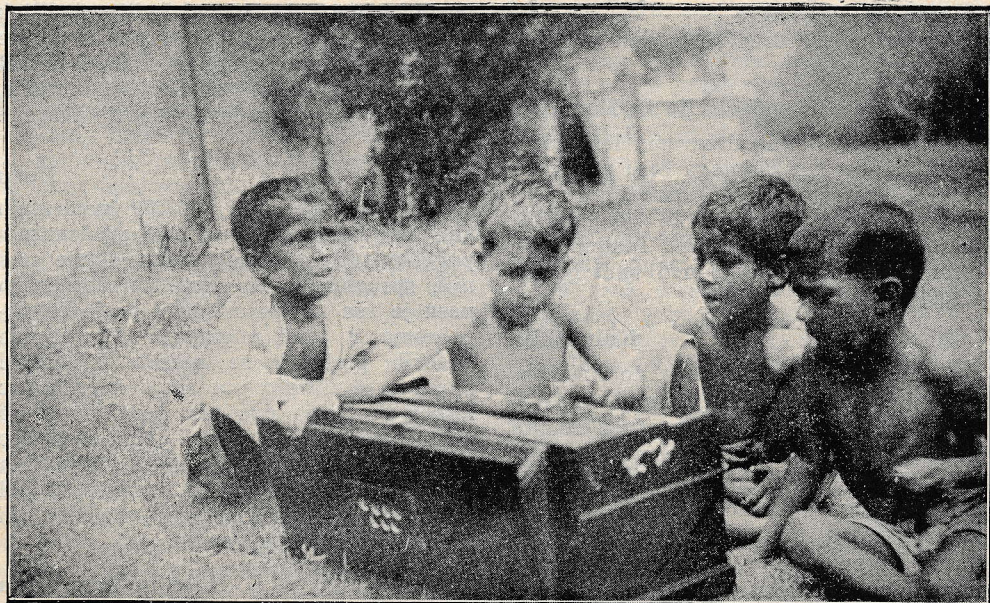
Naša obrtna šola v Tokijo je dobila pravico javnosti. Otvoritev je bila na praznik sv. Janeza Boska. Prisostvovalo je mnogo odličnih oseb, sam načelnik mesta Tokija, razni inozemski poslaniki in drugi.

Don Boskov praznik smo obhajali kar najbolj slovesno. Kmalu se je približal krasni majnik z vso vzhodno lepoto, z njim pa praznik Marije Pomočnice, ki smo ga pa obhajali v Mikavažimi. Slovesno sv. mašo je opravil tokijski nadškof. — Nekaj dni potem nas je obiskal monsinjor Piani, salezijanec, apostolski delegat na Filipinskih otokih. Ta pripravlja mednarodni evharistični kongres, ki bo meseca februarja prihodnjega leta.“

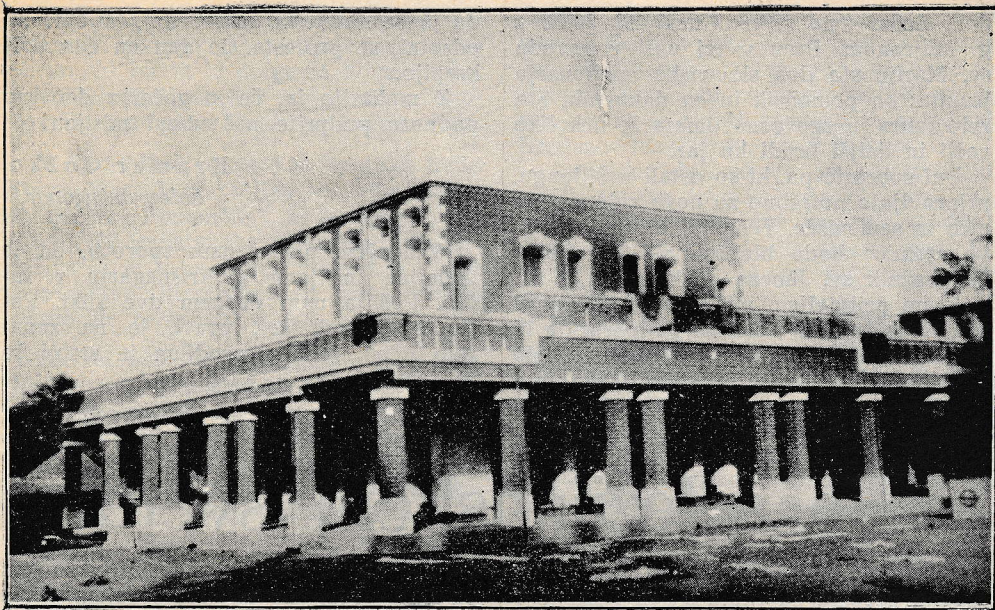
Pozdravlja

Antolin Avguštin

Misijonar Ludvik Pernišek, ki deluje v severni Patagoniji Junin de los Andes, je na svojem zadnjem misijonskem potovanju podelil 306 krstov in blagoslovil 17 zakonskih zvez.



Krišnarar. Mali Indijčki imajo dober posluš. Le pogledite jih, kako znajo igrati in peti.



Salez. obrtna šola v Krišnagarju v Indiji, kjer deluje naš misijonar Joško Kramar.

Woodcot, 16. IV. -36.

Prečastiti gospod!

Najlepša Vam hvala za pisemce in za knjige, katere sem dobil prav na veliko nedeljo. Bil sem v težkem položaju, toda kljub temu vesel. Namreč prav dva dni prej nam je naše misijonsko semenišče in škofova stolnica pogorela do tal. Ostalo ni nič drugega ko neuporabni temelji.

Kako je prišlo do požara, natančno ne vemo, toda splošno se govori in je tudi verjetno, da je prišlo to od naših verskih nasprotnikov; ljudje govorijo, da so zažgali protestantje.

Ko smo bili na veliki petek pri večernih pobožnostih, je g. župnik opazil v semenišču, ki stoji nekoliko niže od stolnice, dim, ki je postajal vedno močnejši. Poklical nas je iz cerkve. Ko smo prišli v semenišče, je bilo že četrta hiša v plamenu. Mi se seveda še v prvem hipu nismo zavedeli in smo samo gledali, kako bi ogenj pogasili, na tisto pa, kar je bilo v bližnjih sobah, smo pozabili in tako je postajal ogenj vedno večji. Skušali smo stavbo presekati, toda časa za razmišljanje o omejitvi ognja ni bilo več: v pol ure je bilo vse poslopje v plamenih. Našim bogoslovcem so pogorele skoro vse knjige in vsa obleka, razen tiste, ki so jo imeli na sebi: nekateri so ostali celo brez

taljarja. Ko je bilo naše semenišče v največjih plamenih, se je vsled silne vročine začejala vnetati tudi lesena stolnica, s katero vred je pogorela tudi škofovska palača.

Škoda je ogromna. Kljub temu, da je bil prejšnji večer tako strašen požar, smo imeli na veliko soboto zjutraj popolne slovesne pobožnosti in sicer na novi Kalvariji, ki je bila mesec dni prej slovesno blagoslovljena. Sv. mašo je imel naš prevzvišeni g. škof. Pri glorijski zvonovi slovesno zapeli, navzlic velikim težavam, ki smo jih imeli z zvonjenjem. Stolp je namreč napravljen iz železa in je bil zjutraj še ves vroč. En zvon se je bil rasto-pil in je padel na tla, toda mi smo zvonili z ostalima dvema, ker smo hoteli pokazati našim nasprotnikom, da kljub temu, da so nam požgali misijon, nismo še onemogli, temveč da zaupno pojemo slavo Bogu. V nedeljo pa smo napravili cerkev iz dvorane mladinskega gledališča in so se brale sv. maše od šestih do 11. zjutraj. Zaključile so se s pontifikalno sv. mašo.

V ponedeljek, dne 13. aprila, smo se odpeljali k č. oo. jezuitom, kjer imamo sedaj očetovski ljubeznivo oskrbo. Dobri patri so nam postregli celo z obleko, kateri so se morali sami odpovedati iz ljubezni do nas. Ta kraj je prav v Himalaji: pravijo, da bomo po zimi celo sneg vi-

deli. Sedaj smo si tudi nekoliko bliže z g. Majcenom. Prav v tej vasi v zavodu sv. Marije sta dva slovenska misijonarja jezuita: en pomočnik in en duhovnik. Sta zelo dobra in zgovorna; imata že nekoliko večji in daljši bradi ko jaz.

Oni sobratje pa, ki so ostali v Šillongu, pripravljajo potrebno za novo zidano stolnico in semenišče. Temeljni kamen za novo stolnico bodo blagoslovili 26. aprila, na praznik sv. Janeza Boska.

Vsem prijateljem misijonov v Sloveniji se priporočam za denarne podpore, da bi mogli čimprej nadaljevati misijonsko delo v Assamu. Ne morete si misliti, kaka ško-

da je za nas vsak dan. Sedaj, ko smo mi odsotni, se protestantje dan na dan bolj krepijo.

Z molitvijo in, če mogoče, z denarno podporo podprite naš ubogi misijon!

K r a m a r J o ž k o,
salez. misijonar.

Vzadnjem pismu nam sporoča, da je dodeljen misijonu v Krišnagarju v Indiji. Pošilja nam obenem dve sliki. Poslopje obrtnih šol, pravi, je na zunaj zelo lično, toda z orodjem in stroji še ni opremljeno.

Po salezijanskem svetu

Film don Bosko v Ameriki. Po sijajno uspelih predstavah filma „Don Bosko“ v Parizu in Bruksellu ter v Zenevi od 25. aprila do 3. maja, se je predvajal skoro istočasno v veliki dvorani „Roma“ v Nju-Jorku. Kljub temu, da je govor v italijanskem jeziku bil le spremljan po angleških napisih pod slikami, je njujorški tisk jako laskavo pisal o filmu. Eden največjih njujorških dnevnikov se je takole izrazil: „V filmu res da ni razburljivih, senzacionalnih prizorov in vsega, kar publiko ščegeče, nadomesti pa to v obilni meri resno dejanje in napravi globok vtis na človeka!“

Bivši gojenci na Kitajskem. Zveza bivših salez. gojencev se živahno giblje ne samo po Evropi in Ameriki, ampak tudi na Kitajskem. Leta 1932. so osnovali zvezo s sedežem v najstarejšem zavodu na Kitajskem v Makao. Zdaj imajo že pet krožkov po raznih krajih. Izdajajo tudi svoj list, ki izhaja vsaka dva meseca. Zveza ima posebno ta namen, da bivši gojenci s prispevki podpirajo svoje revnejše tovariše. V novosezidanem posloplju salezijanskega zavoda v Makao imajo tudi svoj poslovalni urad.

Paraguay. Olimpo. Državni oblastniki se klanjajo Mariji Pomočnici. Junak iz vojske v Čako, vrhovni poveljnik paragvajskih čet, general Estigarribia je po ogledu zgodovinske utrdbe Burboncev Olimpo prišel z vsem glavnim štabom v spremstvu cerkvenih in civilnih oblasti v salezijanski zavod, da se pokloni Mariji Pomočnici, zaščitnici Čaka. Predstojniki,

gojenci in okolišno prebivalstvo so mu priredili nepričakovano lep sprejem, da je generala presenetil. General je hvaležno sprejel umetniško izdelano kolajno Marije Pomočnice in po kratki molitvi je zbranim spregovoril nekaj gorkih besedi ter zagotovil, da se vrne v to svetišče k Mariji Pomočnici in se ji slovesno pokloni.

Čehoslovaško. V Trnavi na Slovaškem bodo z letošnjim šolskim letom odprli konvikt in oratorij. Poslopje je odstopil škof Jantauš, ker so semenišče prenesli v Bratislavo. Lepa pridobitev za brate Slovake, ki imajo mnogo naraščaja in zadosti delovnega osebja.

V Buenos Airesu (Argentina) so salezijanci ustanovili tajništvo za gledališča in kina, da mladino obvarujejo pred slabimi, pohujšljivimi predstavami. Ustanovili so zbirko in knjigarno za razna poučna in zabavna ter dramatična dela v don Boskovem duhu. Bivši gojenci nadzorujejo vse gledališke in kinopredstave. Posebna komisija izbira in razpošilja izbrane gledališke igre in spevoigre. Škofje so s pohvalo odobrili to delo.

V Tokio so salezijanci odprli trgovsko šolo, ki je z odobrenjem ministrstva dobila pravico javnosti. To je prvi in velik korak k potrditvi salezijanskega dela na Japonskem. Poleg tega je misijonarjem dovoljeno odpreti po revnejših krajih zdravniške postaje. Dovoljeno jim je tudi izdajati časopis za nekatoličane.

Moravska Ostrava (Čehoslovaška). V Moravski Ostravi zidajo salezijanci novo cerkev, ki bo 42 m dolga in 27 m široka, zvonik pa 28 m visok. Prvič se bo v Čehoslovaški uporabila jeklena konstrukcija.

V Borgo San Lorenzo je kardinal Dalla Costa blagoslovil velike nove prostore sirotišnice „Romanelli“, ki jo vodijo salezijanci. To je ustanova grofa Karla Romanellija, ki je v ta namen podaril poslopje in posestvo. Blagoslovu so prisostvovala svetne in cerkvene oblasti.

Makao, Kitajska. Na praznik treh Kraljev so novosprebrnjeni praznovali spomin, kar so zapustili poganstvo in se spreobrnilo h katoliški veri. Praznik je trajal tri dni. Prvi dan je veljal družinskim očetom. Udeležili pa so se praznika tudi načelniki oblasti in druge odlične osebnosti mesta, ki pa so še pogani. Krajevni glavar je poudarjal, kako velike uspehe so salezijanci dosegli v svojih šolah, ter je vzpodbujal družinske očete, naj sodelujejo z njimi, s tem da nadzirajo učenje svojih sinov.

Drugi dan je veljal ženskemu svetu. Zaključil se je s skioptičnim predavanjem. — Tretji dan je bil ves mladinski. Ob zaključku so se razdelile nagrade najpridšim učencem.

Don Boskova četa Žosistov zmaguje. — Predsednik odseka Žosistov (katol. mladih obrtnikov) v salezijanskem zavodu v Nici (Južna Francija) je dobil prvo nagrado na govorniški tekmi 3. maja letošnjega leta. Nadškof Remond je razpisal tekmo za mlade govornike rokodelce. Mladenci so morali v desetminutnem govoru razviti sledečo temo: „Ali naj bomo spričo današnjih prilik jasnogledi ali črnogledi (optimisti ali pesimisti?)“ Umevno je, da je bil naš fant za optimizem!

Iz naših zavodov

Rakovnik

Med najlepše praznike letošnjega leta moramo šteti gotovo dan sv. Cirila in Metoda, 5. julija. Bog nas je ta dan posebno oblagodaryl. Devet naših bogoslovcev, ki so svoje studije dovršili na Rakovniku v naši salezijanski bogoslovnici, je bilo posevčenih v mašnike.

Le tisti more doumeti, kaj je občutila

njihova duša oni blaženi dan, ki ga je naredil Gospod prav zanje, ako ga je sam doživel. Človek, to ubogo bitje, polno slabosti, sam sebi ne more verjeti, da je res, kar se je z njim zgodilo: da je postal Kristusov maziljenec, drugi Kristus.

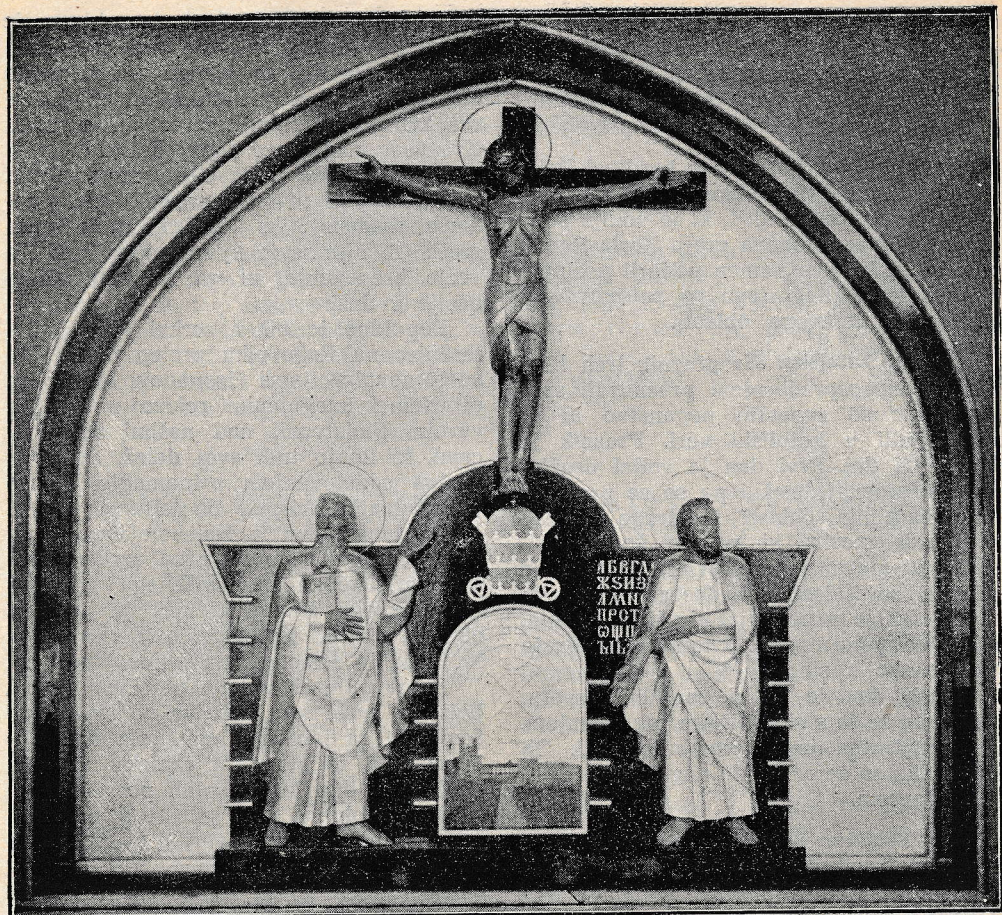
Dopolodne že, ko so se novomašniki vrnili, so jim tovariši priredili prav domačo akademijo in jim čestitali k veliki sreči. Ob njih se je njim samim vnelo še večje hrepenenje, ki ga že tako dolgo nosijo v duši.

Popoldne je bil v cerkvi Marije Pomučnice na Rakovniku prelep prizor, ko so ti novoizvoljenci Gospodovi stali pred oltarjem z iztegnjenimi rokami nad našim vernim ljudstvom, nad našimi sotrudnicami, ki imajo tudi svoj delež, saj so s svojim sodelovanjem pripomogle, da so ti mladeniči prispeli do oltarja.

Po blagoslovu z Najsvetejšim in po petih litanijah smo šli pred cerkev, kjer smo pričakovali prevzvišenega gospoda ljubljanskega škofa, ki nas je ta dan obiskal. Prišel je blagoslovit nov oltar sv. Cirila in Metoda in našo novo tiskarno.

Za glavnim oltarjem v polokrogli vdolbini sta našla svoj prostor ob Najsvetejšem, koj za tabernakljem, naša dva blagovestnika, ki sta nam prinesla vero in omiko. Ta dan je bil sploh posvečen našima apostoloma; nanj smo se pripravljali že s tridnevnicco, z govori o sv. Cirilu in Metodu.

Prevzvišeni so šli koj na prižnico, kjer so polni cerkvi občinstva govorili prav lepo in domače, kakor oni znajo, o velikih zaslugah svetih apostolov za slovanske narode. Poudarjali so zlasti njih junaštvo, s katerim sta doprinašala žrtve, da sta pripeljala Slovane h Kristusu. Prevedla sta sveto pismo, zlasti novo zavezo na slovanski jezik, potem ko je Ciril iznašel pismenke in jih čudovito lepo prilagodil značaju slovanskih jezikov. To je bilo delo veleuma! Tudi bogoslužje in obrednik sta prevedla v slovanski jezik in prav njima se moramo zahvaliti danes, da imamo prednost, kakršne nimajo niti veliki narodi, to namreč, da imamo v lastnem jeziku obrednik, da nas krščujejo in dele druge zakramente v jeziku, ki ga razumemo. Veliki papež Pij XI. je razumel ves pomen tega dejanja, zato nam je z veseljem naklonil, samo, da ostanemo zvesti onim naukom, ki sta jih glasila sveta brata, naukom svete katoliške cerkve. S tem pa, da sta nam dala pismenke in prevod sv. pisma sta nam postavila in stopnjo



Ciril Metodov dan na Rakovniku: Oltar sv. Cirila in Metoda, umetniško delo akadem. kiparja Tineta Kosa.

kulturnih narodov. Za vse bodimo torej hvaležni velikima apostoloma! Prevedla sta obrednik v slovanski jezik, ker sta v preroškem duhu videla, da bodo slovanski narodi imeli še veliko vlogo pri odločevanju svetovnih dogodkov. Prav zato je bilo treba pridobiti ta veliki narod za Kristusa. To je bila misel sv. Cirila in Metoda, misel vredna gorečih apostolov, ki bi rada ves svet pridobila za Kristusa.

Po govoru so prevzvišeni blagoslovili oltar sv. Cirila in Metoda, ki je zares mojstrsko izdelan in gre vsa pohvala umetniku akademskemu kiparju g. Tinetu Kosu za njegovo delo. Kakor je razvidno iz slike, stojita na eni strani nadškof Metod s knjigo v roki, na drugi pa Ciril, ki kaže, kje je pot h Kristusu. Sredi med njima je Rakovnik, hiša matica slovenskih

salezijanskih zavodov. Sv. Ciril in Metod sta namreč tudi patrona naše jugoslovanske inspektorije.

Poleg oltarja je bilo razstavljeno lepo delo akademskega slikarja g. Klemenčiča, namreč podoba rakovniške Matere božje, Marije Pomočnice. Posnel jo je po kipu. Rakovniška Marija se je tako priljubila, da bi jo gotovo vsak rad imel doma, kjer bi vsak dan gledal mило obličje Matere, pripravljene pomagati v vsaki stiski. Ta podoba se bo razmnožila in jo bo lahko dobili na Rakovniku. Tudi to podoba so ob tej priliki blagoslovili. Namenjena pa je naši novi postojanki v Vzgojni zavod na Selo, ki so ga salezijanci letos na ponudbo banovine sprejeli v upravo.

Koj po blagoslovitvi smo šli v proce-

siji v novo tiskarno, ki je zdolaj v pritličju, v lepi, svetli in prostorni dvorani, tam kjer je zavod zaokrožen. Prevzvišeni so blagoslovili nov stavni stroj in vse druge stroje, nameščene v novem oddelku. Ni jih sicer veliko, komaj pet jih je, toda prav ti stroji so nam v pomoč, da moremo razširjati dober tisk med našim narodom. Tudi občinstvo si je ogledalo novo tiskarno in je vsem jako ugajala. Marsikdo se je čudil, ker ni vedel, kaj vse naš ubogi Rakovnik premore.

že v Belgradu veliko slišal o Mladinskem domu in njegovem intenzivnem delovanju med okoliško mladino. Poudarjal je, da bo prosvetno ministrstvo v bodoče še bolj cenilo in upoštevalo dom in njegovo delo.

Počitniška kolonija

Od 20. julija pa do 19. avgusta je 60 naših fantov uživalo dobrote počitniške kolonije na Otočcu pri Novem mestu. Naj pove svoje vtise dijak, ki je bil med drugimi na Otočcu.



Počitniška kolonija na Otočcu: Fantje veselo sprejemajo ljubljenega nadpastirja po starem slovenskem običaju — s kruhom in soljo.

Za zaključek praznika pa je imel preč. g. inspektor v gledališki dvorani predavanje s skioptičnimi slikami o don Boskovem življenju, ki je tako zanimivo, da bi ga venomer poslušal, kakor narodno pesem, ki se je nikdar ne naveličaš.

Tako nam je minil blaženi dan, poln božjih dobrot, ki jih je bil naš zavod na praznik sv. Cirila in Metoda deležen.

Mladinski dom na Kodeljevem

Načelnik prosvetnega ministrstva na obisku

27. junija je posetil naš dom g. dr. Maričić, načelnik v prosvetnem ministrstvu v Belgradu. Nad vse veseli smo bili odličnega gosta in v gledališki dvorani smo mu priredili pristrčno akademijo. Gospod načelnik se je v krasnem govoru zahvalil za sprejem in poudarjal, da je

„Ob mirni, romantični Krki, ki obliva sive zidove gradu Otočca, je dehtela pomlad sredi poletja. Mladost, sama mladost. Joy, skoraj bi človek pozabil, da je nekje za zelenimi hribi bela Ljubljana, ki osamljena čaka dneva, ko se bo zopet razgrnila mladina po njenih ulicah s knjigami v rokah. Skoraj bi rekel, da se je Mladinski dom preselil za mesec dni na Otočec z vsem svojim življenjem.

Da smo se kopali in plavali v Krki, ne bom naglašal, da smo se vozili na splavu, to pa, in sicer zato, ker so se tudi g. škof dr. G. Rožman vozili z nami in drugi visoki gospodje. Čudno pa to ni, saj takega prometnega in zabavnega sredstva nimajo kjer si bodi. Pohvaliti moram kuhinjo, ki je brezhibno delovala pod spretno roko našega „Starija“ in Bajca. Fanta sta res na mestu, skoraj si

upam trditi, da bi gospodinje z nevoščljivostjo gledale na njuno umetnost.

Najlepši dnevi so bili pa takrat, ko smo hodili na izlete. Cela vrsta jih je bila. Najzanimivejši so bili v Pleterje, v Semič in v Šmarjeto. Z besedo Pleterje so zvezani vedno kartuzijanci, ki imajo tam svoj samostan. Že zunaj vlada tišina. Menihi begajo urno sem in tja v belih haljah. Pater Ferdinand razkazuje samostanske zanimivosti in pojasnjuje življenje, ki ga žive menihi v svojih hišicah. Človek nehotе obrne pogled vase, ko vidi

Gorjancev je nekaj posebnega. Ko prisopiha vlak iz predora, se razgrne pred očmi edinstvena lepota. Proga je speljana sredi vinogradov. Zidanice in hiše so kakor otočki v visokem morju. Spodaj pod vinogradi na majhni planoti se vzdiguje lepa semiška cerkev. Lepo je tam, zlasti za oko, za uho pa menda ni tako, kakor se sliši.

Izven tega seznama pa je bil kole-sarski izlet na Radno. Organiziral ga je sam g. grof, ki se je tudi peljal z nami. Povedati moram, da smo ga vsi obču-



Počitniška kolonija na Otočcu: Gospod škof se razgovarja s fanti

te ljudi, ki žive le za dušo, telo so pa popolnoma zatajili. Po samostanskih hodnikih so odmevali naši koraki, pred nami mir, za nami mir. Navzlic vsej tej strogosti so menihi dobre volje, nikjer sledu černosti. Tu šele postanejo razumljive besede sv. Avguština. „*Nemirno je moje srce, dokler ne počiva v Tebi.*“

V Šmarjeti nas je z odprtimi rokami sprejel g. duhovni svetnik Perko. Po izdatnem prigrizku, smo si ogledali novo cerkev. Iz visokega zvonika smo uživali lep razgled po šmarješki okolici. Bil je lep dan. Pesem nam je sama vrela iz mladih grl, ko smo hodili skozi polje med drevjem proti Otočcu.

V deželi dobrovoljčkov v Semiču pa vince zori. Tudi tam je bilo fletno. Gospod kaplan Nahtigal, ki ve, kaj ugaja mlademu fantu, je vse tako uredil, da je bil vsakdo zadovoljen. Dežela onstran

dovali v njegovi preprostosti in veliki ljubezni do bližnjega. Dasi smo videli njegovo skrb in poslušali njegove ljubeznive besede, ni hotel zase nič hvale. Vedno je skušal ostati v ozadju. Če smo mu odkrito priznali svojo hvaležnost, nas je zavračal, češ, da ni storil ničesar takega, za kar bi mu morali biti hvaležni. Kako preprost je g. grof, kaže sledeči dogodek: igrali smo nogomet, gospod grof stopi v vrsto in igra z nami; drugič nas je presenetil pri odbojki. Bog živi moža skromnosti in dobrote!

Vse, kar je lepo, kaj hitro mine. Tudi za nas je prišel zadnji dan, ko smo se poslavljali od prijaznega Otočca. Zadnji večer smo priredili na čast g. grofu, milostljivi grofici in malemu Karlju lepo uspelo akademijo. Zadonela je pesem: „Jaz pa pojdem na Gorenjsko“ in žerjavi so se dvignili iz prijetnega kotička.



Radniški ministranti v krogu svojih predstojnikov

Ganljivo je bilo slovo. Zdelo se mi je, kakor da se poslavljam od domačega ognjišča.

Sedaj ko smo doma, vemo in čutimo, da je bilo na Otočcu zares lepo.“

Počitniški socialni tečaj

Poleg počitniške kolonije je bil letos na prijaznem Otočcu še 14 dnevni socialni tečaj za odrasle fante, člane tukajšnjega „Fantovskega krožka“. V zanimivih predavanjih, po katerih se je razvila vedno živahna debata, smo obravnavali vsa važnejša vprašanja, ki danes zanimajo doraščajočega katoliškega fanta. Predavali so sledeči gospodje: kanonik Kek in advokat Weble iz Novega mesta, Franc Erjavec, referent v prosvetnem ministrstvu v Belgradu, prof. Filip Terčelj in Tomazin Matej iz Ljubljane, kaplan Franc Nahtigal iz Semiča, salezijanec dr. Jerko Gržinčič in dr. Franjo Blatnik in član Fant. krožka Janez Tominec. Tako smo na krasnem Otočcu preskrbeli ne samo za telo, marveč tudi za duha.

Zidava cerkve sv. Terezike

kar lepo napreduje. Dvorana pod cerkvijo je že dograjena in bo v kratkem opremljena in uporabna. Nad njo bo stala zakrstija in desna stranska ladja. Ostali temelji so tudi že skoraj vsi položeni. Največ težav nam povzročajo temelji za zvonik, ker je prav na mestu, kjer bo

stal, skoraj sama ilovica. Morali smo vrtati 9 m v globino, pa še nismo našli trdnih tal. Zdaj je tudi to vprašanje rešeno in v par tednih bodo temelji mogočnega stolpa postavljeni. — Dragi sodelavci in sodelavnice, vi pa po svojih močeh pomagajte, da bo prvo slovensko svetišče v čast sv. Tereziki kmalu dograjeno!

Za kubične metre so darovali:

Dolničar Pavla: Din 1187; — Jerac Marija: Din 800; — Burkeljc Alojzij: Din 740; — Bizjak Rozalka: Din 500; — Šuklje Neža: Din 466; — Klemenčič Marija: Din 350; — Kati Batistič: Din 325; — Bačar Joško: Din 320; — Ivan Krampl: Din 304; — Puc; — Puc Ana; — Puc Milka; — Jožefa Riffel; — Kobal Ivana; — Bizjak Rozalka; — Sušnik Minka; — Ferme Jožefa; — Sekirnik Josip; — Lavrih Anton; — Herfort Viktor; — V. N. za uslišano prošnjo; — Tršinar Jernej; — Gabrijelčič Franc; — Avsenik Janez; družina Koritnik; — Zajc Ivana; — Gungl Terezija; — Trkman Jožefa; — † A. B.; — Neimenovana; — Božič Pavla; — † Borlak Anton; — Zupančič Frančiška; — Leben Franca; darovali po 300 Din. — Franja Flisch: Din 200; — Železnik Marija: Din 163; — Jerica Čužnar; — Jeglič Alojzij; — Suschin: po 150 Din; — Radna; — Grzetič Jožefa: Din 120; — Radej Kristina; — Marija Krebs: po 100 Din.

Radna

Šolsko leto smo srečno privozili do konca. In kar naenkrat smo se znašli v tako zaželenih počitnicah, katere smo lepo preživel. Ze takoj v začetku smo si napravili načrt, kako bomo najbolje izrabili ta dragoceni čas. In potem smo se marljivo ravnali po tem načrtu tako, da je bil Bog zadovoljen in mi. Vse se je lepo vrstilo: molitev, delo, igre, zabave, sprehodi, taborenja in izleti. Glavno naše delo v počitnicah je bilo, da smo si popravili, izboljšali, uredili in olepšali naš „radniški dvorec“ — stari Tariški grad, ki je bil že v nevarnosti, da se mu dvestoletna streha zruši. Najprej smo vrgli staro streho dol in napravili novo. To je bilo lepo videti, kako smo vsi od prvega do zadnjega stali na lestvah in strehi ter spravljali staro opeko dol



novo pa gor! Le pogledjte nas na sliki! Tako je med petjem, šalami in smehom ginila stara streha in rastle nova. Seveda ni šlo kar tako v enem dnevu — poprej smo imeli še malo poplave v zavodu — pa je le šlo in sedaj smo že pod streho. Seveda bi s svojimi lastnimi sredstvi ne bili kos temu delu. Blagi dobrotniki so nam po svojih močeh pomagali: nekateri z lesom, z gotovino, drugi pa so kot „kulukarji“ ponudili svoje lastne roke v pomoč. Vzlic temu je še globoka vrzel, katero, prosimo, da nam pomagate s svojo

dobroto zadelati. Vsak dan molimo za svoje dobrotnike. Za vse tiste pa, ki kakor koli prispevajo k prenovitvi zavoda, bomo še posebej opravili po njihovem namenu devetdnevnicu — 9 sv. maš — in darovali zanje molitve in druga dobra dela.

Pri vsem tem delu s streho in pri zasebnem učenju prostovoljnih predmetov pa nikakor nismo pozabili krasne narave, ki vedno kliče in vabi s svojim cvetjem in petjem mlada srca, da se povesele in nasrkajo novih moči. Večkrat smo šli kam v gozd ali na kak hrib, da smo se malo pozabavali ali zapeli kako lepo pesem. Včasih so nam gg. predstojniki preskrbeli tudi kak lep izlet. Prvi seveda je bil na Lisco — ta je namreč že v radniški tradiciji. Zgodaj zjutraj, ko je še luna kukala izza sosednjega Konjskega, smo jo mahnilo z g. ravnateljem na čelu na goro. Tu smo se zabavali, igrali in peli, dokler nas ni zahajajoče sonce opomnilo, da se bo treba vrniti.

Poromali smo tudi k lurški Mariji v Rajhenburg zahvalit se ji za vse dobrote, ki nam jih je izkazala v preteklem letu; obenem pa smo obiskali tudi oo. trapiste, ki so nas zelo gostoljubno sprejeli. Vrnili smo se veseli na Radno, čeprav nas je vso pot močil dež.

30. julija pa smo sprejeli „nove novince“. Prišlo je 20 zastavnih fantov, ki radi ubirajo strune in prepevajo pesmi. — Drugi dan so se pričele duhovne vaje, kjer smo si nabrali novih moči za borbo v bodočem letu. Na koncu duhovnih vaj pa je 20 novincev napravilo zaobljube in se tako oklenilo popolnoma don Boska in Kristusa. Tudi sedem godnih ptičkov je zletelo letos iz radniškega gnezda. Šli so na praktično delo v druge naše zavode.

Izreden je bil za nas tudi obisk gospoda grofa z Otočca, velikega salezijskega prijatelja in dobrotnika, ki nas je posetil v družbi svojih mladih prijateljev iz Mladinskega doma.

Pa še veliko drugih zanimivosti in veselih trenutkov je bilo na Radni, toda o tem drugič.

Vzgojni zavod na Selu

Nekdanja žrebčarna na Selu se prenavlja in pripravlja na sprejem negodnih ptičkov, ki bodo prešli pod vodstvo salezijancev, da se v topli don Boskovi šoli pripravijo na pošteno in resno življenje.

Milosti Marije Pomočnice

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pom. in sv. don Bosku za ozdravljenje moje dolge bolezni. Že nad 20 let sem imela hude bolečine v glavi. Vsa razna zdravila, ki sem jih uporabljala, mi niso nič pomagala. Zato sem se zatekla k Mariji Pom. in sv. don Bosku. Vsak dan sem molila njima na čast in opravljala devetdnevnic. Obljubila sem javno zahvalo v Vestniku, ako bom uslišana. In res sem bila milostno uslišana. Letos me nič več glava ne boli. O Marija Pom. in sv. don Bosko, pomagajta in varujta me še naprej v vseh dušnih in telesnih zadevah. Za to veliko prejeto milost vama pa izrekam večno zahvalo. — *Makše Ana*, Jelše, Mirna peč.

Bila sem zelo bolna; morala sem na operacijo, katero sem srečno prestala. Nato pa sem občutila v glavi hude bolečine. Nobena zdravila mi niso nič pomagala. Zatekla sem se k Mariji Pom., svetemu don Bosku in Mali sveti Tereziki. Opravljala sem tudi devetdnevnic in bila sem uslišana. Ozdravela sem ravno na Marijin praznik (25. III.) Iz srca se zahvaljujem Mariji Pom. in svojim nebeškim priprošnjikom za to milostno uslišanje. Zahvaljujem se tudi za zboljšanje zdravja moje mamice. Pa še za naprej prosim pomoči in varstva. — *Šuligoj Štefi*, Dol. Hrušica.

Prav prisrčno se zahvaljujem naši Materi Mariji Pom. za ozdravljenje sladkorne bolezni in za več prejetih milosti v dušnih in telesnih zadevah. Zdravniki niso mogli pomagati. Pa sem se zatekla k tebi, o Marija, ki si Pomoč kristjanov, Zdravje bolnikov, Tolažnica žalostnih! Tolikokrat mi je že pomagala in tudi sedaj me ni zapustila. Kmalu sem bila spet zdrava in potolažena. Zato ji darujem v zahvalo zlato srce. — *Neimenovana*, Št. Vid pri Stični.

Mariji sem dolžna tisočero zahvalo, ker mi je v mojem življenju izkazala že nesteto milosti in dobrot. Že dolgo ji dolgujem javno zahvalo. Kot opomin mi je ljubi Bog poslal nove preizkušnje in bridkosti, da se še z večjim zaupanjem k Mariji zatečem in izpolnim obljubo. O Marija, pomagaj mi še nadalje. — *Rus Uršula*, Nemška vas pri Ribnici.

Da bi bila Marijina slava še večja, ji poklanjam v teh skromnih vrsticah svojo najvdanejšo zahvalo. Leta 1929 sem močno živčno zbolela. Bolezen me je mučila več let. Salez. sotrudnice so mi svetotovale, naj prosim pomoči Marijo Pomočnico na Rakovniku. Z velikim zaupanjem sem se začela v svoji bolezni zatekati k Njej. Vsa slaba sem se podala na božjo pot v Njeno svetišče. Marija mi svoje pomoči ni odrekla. Zdravje se je zboljšalo, delo mi je bilo lažje. Za vso vidno pomoč, ki mi jo še vedno izkazuje, ji dolgujem veliko zahvalo, želeč, da bi delila še mnogo milosti iz svojega rakovniškega svetišča vsem, ki se v svojih bridkostih k Njej z zaupanjem zatekajo. *Neimenovana*, Št. Vid pri Stični.

Priporočila sem na Rakovniku neko osebo, da so molili devetdnevnic za njeno zdravje. Zares se ji je zdravje nenadoma zboljšalo, tako da so se celo zdravniki čudili. Tudi sama sem bila bolna, pa sem se zaupno zatekla k Mariji Pomočnici in sv. Mali Tereziki. Bila sem uslišana — nevarno operacijo na nogi sem srečno prestala; tretji dan po operaciji sem že lahko malo hodila — upam, da bo rana v kratkem popolnoma zaceljena. Iskrena Ti hvala, Marija in Mala Terezika! *Kastelic Marija*, Novomesto.

Prisrčna hvala Mariji Pomočnici za milostno pomoč. Obljubila sva javno zahvalo v Vestniku, ako Marija Pomočnica podeli naši sestri Mariji pomoč, prenašati težko bolezen. Ni ji več pomoglo nobeno zdravilo. Težke okoliščine so ji še večale trpljenje. — Ko je bila zrela za nebesa, jo je božji Vrtnar presadil s tega sveta v večnost. Umrta je tako lepo, — popolnoma vdana v voljo božjo — da smo prepričani, da je prejela na Marijino priprošnjo posebno milost za svojo zadnjo uro; vendar še priporočava njeno dušo v molitev vsem Marijinim častilcem. *Matija in Matilda Sagaj*, Babinci pri Ljut.

Prisrčno se ti zahvaljujem, Marija Pomočnica na Rakovniku! Edino na tvojo priprošnjo sem še ostala pri življenju, — trdno sem o tem prepričana. Nič več ni bilo upanja, da bi še kedaj ozdravela. Bila sem previdena s sv. zakramenti za

umirajoče in vsi okrog stoječi so pričakovali, da zdaj zdaj izdihnem. Najtežje mi je bilo to, da nisem imela pri sebi vseh svojih otrok. Neizrečeno hudo mi je bilo, ko sem se spomnila nanje: kaj bodo počeli otroci, ko ne bodo imeli več svoje mamice? Marija Pomočnica, ne smeš tega dopustiti! Z vsemi domačimi smo začeli z velikim zaupanjem opravljati devetdnevnicu k Mariji Pomočnici. In res, nismo zastoj prosili in zaupali: ozdravela sem popolnoma. Tisočera ti hvala, o Marija, vse življenje ti ostanem hvaležna. *Vodovnik M.*, Nazaret pri Mozirju.

Iz srca se zahvaljujem sv. Tereziki D. J., da mi je pomagala pri izpitih. Pred koncem šol. leta sem za mesec zbolel, a vendar sem na priprošnje Male sv. Terezike srečno izvršil izpite. Priporočam se ji še nadalje, zlasti v zadevi zdravja. *R. F. S.* — Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in Mali sv. Tereziki se prisrečno zahvaljujem za pomoč v težki bolezni. Ležala sem 7 mesecev; po opravljeni devetdnevnicu pa se mi je bolezen naglo izboljšala, tako da lahko opravljam svoja vsakdanja dela. *Orešek Alojzija*, Vodale pri Tržišču.

Draga Marija, Pomočnica kristjanov, iskreno se ti zahvaljujem za uslišano prošnje, glede šolskega izida moje hčerke. Že tolikokrat sem se v potrebah z zaupanjem zatekla k tebi in vsakokrat sem bila uslišana. To pot pa sem obljubila, da se ti javno zahvalim. — *M. Žel*, Apače. — Obbolela sem na vratu in odpeljali so me v bolnico. Že sem obupala, ker mi tudi operacija ni pomagala. Obljubila sem Mariji Pom., da se ji javno zahvalim, če mi pomaga v tej stiski. Marija Pom. mi je res pomagala in zato s hvaležnim srcem izpolnjujem storjeno obljubo. *Perko Ana*, Zvirče, Hinje. — Glava me je močno bolela, tako da sem bila nezmožna za vsako delo. Priporočila sem se Mariji Pom. in sv. don Bosku, ki sta mi priskočila na pomoč. Iz srca sem jima hvaležna. *J. M.*, Bukovica, Št. Vid pri Stični. — Moj mož je dobil hudo bolezen, tako da se ni mo-

gel nič več premikati. Zatekla sem se k Mariji Pom. ter začela opravljati devetdnevnicu; na koncu devetdnevnic se je njegovo zdravje že izboljšalo. Iskrena hvala Mariji! *Pešec Jožefa*, Okič pri Boštanju.

Mariji Pomočnici, sv. don Bosku in drugim svojim priprošnjikom se zahvaljujejo še sledeči: *Kuhar Ilona*, Ižakovci, za dober uspeh sina v šoli. — *Petek Marija*, Sladki vrh, Marija Snežna, za pomoč v težki bolezni. — *Hafner Angela*, Bitnje, Šmartno pri Kranju, za ozdravljenje na obeh. — *Volk Frančiška*, Pueblo, U. S. A., za srečno prestalo nevarno operacijo. — *Z. M.*, Sela pri Črnomlju, za večkratno uslišanje in milost ozdravljenja. — *Krošelj Marija*, Brežice, za ozdravljenje nečaka. — *Č. M.*, Trbovlje, za izboljšanje družinskih razmer. — *Kačar Apolonija*, Zalog pri Ljubljani, za milostno pomoč v težki in nevarni bolezni. — *M. S.*, Ljubljana, za ozdravljenje brata. — *Govc Jožica*, Orla vas, Braslovče, za več uslišanih prošenj in ozdravljenje po težki operaciji. — *A. K.*, za srečen izid operacije in za dober uspeh pri izpitih. — *Hren Marija*, Prigorica pri Ribnici, za večkratno uslišanje in milostno pomoč pri nevarnem padcu. — *Podgornik Marija*, Loka pri Žid. mostu, za večkratno pomoč in uslišanje. — *N. N.*, Mojstrana, za nepričakovano ureditev zamotane zadeve. — *A. R.*, za dvakratno pomoč v bolezni in smrtni nevarnosti. — *A. V.*, za pomoč v mučni zadevi. — *Eržen Neža*, Stražišče, za prejete duhovne milosti.

Za uslišane prošnje se zahvaljujejo: *Ožir Helena*, Sv. Andraž pri Velenju; — *Šebek Vlada*, Maribor; — *Kušar Kristina*, Vitanje; — *Stramič Marija*, Sv. Jurij ob Ščavnici. Za prejeto zdravje se še zahvaljujejo: *M. R.*, Velike Lašče; — *Pohar Katarina*, Poljče, Begunje pri Lescah; — *Neimenovana*.

V molitve se priporočajo: *M. P.*, Krško, za ozdravljenje želodčnih bolezni in desne noge; — *M. P.*, Ribnica, za dušne in telesne potrebe.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja dvomesečno s stalno prilogo „Življenje sv. Janeza Boska“. Letno stane 10 Din (za inozemstvo 16 Din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in Salezijanske tiskarne: *Alfonz Pavel*. Urednik: *Dr. Franc Knific*.

PRI BOŽJEM SRCU

Tako težko pričakovani molitvenik je izšel v drugi povečani izdaji. Neprestano so prihajala naročila, pa žal, nismo mogli ustreči, ker je bil molitvenik v tisku. Po vsebini je ostal isti, le da je nekoliko razširjen, za dobri dve tiskovni poli. Dodan je križev pot, ki se navadno moli po cerkvah, dočim je bil doslej le krajši. Poleg sv. maše na čast Jezusovemu Srcu, ki je tako prirejena, da vsak lahko z molitvami sledi duhovniku pri oltarju, je dodana še ena krajša sv. maša, pa vendar ne prekratka. Na koncu je dodanih nekaj tolažljivih besedi, ki jih je sestri Benigni izrekel Jezus sam.

Prve izdaje se je natisnilo nekaj nad pet tisoč izvodov, pa je v enem dobrem letu vsa pošla. Naravnost razgrabili so jo. Kdor koli je dobil molitvenik „Pri božjem Srcu“, je dejal, da tako lepega še ni imel. Neka pobožna duša je rekla: „Šestnajst molitvenikov sem že kupila, pa mi noben ni tako ugajal ko ta.“

Spisan je molitvenik z namenom, da se čim bolj razširi češčenje Jezusovega Srca in da kar največ ljudi opravi devet prvih petkov ter si tako zagotovi srečno zadnjo uro. Uspeh je že velikanski in zato naj bo zahvala božjemu Srcu, ki vedno bolj vabi k sebi duše, za katere tako gori. — Ima pa molitvenik še en namen: namreč približati božjega Prijatelja dušam, da ne smatrajo Boga kot strašnega trinoga, ki preži na človeka, da bi ga zasačil pri grehu in ga pogubil. Prav nasprotno je res! On nam je prijatelj, pa tako iskren in ljubezniv, kakršnega ni moč najti med najboljšimi ljudmi. Samo dobro nam želi in samo to ima na misli, kako bi nam pomagal in nas rešil. Saj pa se je prav zato razodel sv. Marjeti Alakok in zato je tudi toliko pretrpel in umrl za svoje ljudi, da več res ni mogel storiti, ko se je na koncu še samega sebe dal.

Take misli so razvite v tem molitveniku, da mora vsak, kdor ga bere, vzljubiti svojega najboljšega Prijatelja; potem se kolikor mogoče ogiblje greha, s katerim edino ga žali.

Kdor hoče najti tolažbo svoji vznemirjeni duši, kdor hoče mirneje za svoje zveličanje živeti, naj seže po tem molitveniku, pa mu ne bo žal, tem bolj ker je cena res nizka:

Z rdečo obrezo stane 16 Din, z zlato obrezo pa 20 Din.

Salezijanski sotrudniki in sotrudnice dobé molitvenik s **popustom** (rdeča obreza 12 Din, zlata obreza 15 Din). Po pošti stane vsak izvod 1 dinar več. Najbolje je, da skupno naročite in potom **župneža urada**, tedaj odpade poštnina.

Vezava je zelo lična in trpežna. Na Mali Šmaren bodo molitveniki že na razpolago. Kdor pride na praznik na Rakovnik bo lahko **osebno** dobil molitvenik v **pisarni sotrudstva** in tako tudi prihrani poštnino.

Duhovne vaje za sotrudnice.

Od 9. septembra zvečer do 13. septembra zjutraj se vršijo v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku **duhovne vaje za sotrudnice**. Vsak večer ob pol osmih sv. rožni venec in blagoslov, nato pa govor in spovedovanje. Vsako jutro ob pol petih bo tiha sv. maša s sv. obhajilom in premišljevanje (govor). Kdor more, naj se jih udeleži in uporabi izredno priliko.

Spomin posvetitve Marijinega svetišča na Rakovniku

(Mali Šmaren, 8. septembra 1936.)

V **ponedeljek**, 7. septembra ob pol 7. zvečer, **akademija** pri lurški votlini, nato **procesija** s svečami v svetišče, kjer bo **govor**, **pete litanije** in **blagoslov**.
Ponoči od 11. do 12. ura molitve.

V **tokrek**, 8. septembra (Mali Šmaren):

Sv. maše se prično ob 4. zjutraj.

Sv. obhajilo se bo delilo od 3. naprej.

Ob pol 6. sv. maša pred Najsvetejšim, nato govor.

Slede tihe sv. maše.

Ob 9. sv. maša za oratorij.

Ob pol 10. **govor**, nato **slovesna sv. maša**. Po sv. maši **shod sotrudstva** pri lurški kapeli.

Popoldne ob pol 4. **govor**, **pete litanije** in **blagoslov**.

Ob 6., 10. in 4. popoldne **darovanje**.

Pridite k milostni Mariji Pomočnici!

Poslužite se velesejske polovične voznine, ali pa sportnega kluba „Planina“ (od 5. do 10. sept.). Pri obeh je treba, da kupite na domači postaji rumeno železniško legitimacijo za polovično voznino za 2 Din, ki jo potem daste potrditi ali na velesejmu ali pa na Stadionu, kar bo stalo približno 5 Din.

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODTSVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA